

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobkyně: **nezl. A. S.**, narozená X
státní příslušnost Kanada a Ukrajina
zastoupená zákonnou zástupkyní S. T. S., narozenou X
obě bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/90854-916,
ze dne 24. 6. 2025, č. j. MPSV-2025/135741-916, a ze dne 24. 7. 2025, č. j. MPSV-
2025/155091-916,

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 1. 8. 2025 prostřednictvím své zákonné zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/90854-916, ze dne 24. 6. 2025, č. j. MPSV-2025/135741-916, a ze dne 24. 7. 2025, č. j. MPSV-2025/155091-916, kterými nebyla podle § 3 odst. 7 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), prominuta podmínka trvalého pobytu na území České republiky pro účely dávek státní sociální podpory u žalobkyně.
2. Soud si následně od žalovaného vyžádal všechna nadepsaná (žalobou napadená) rozhodnutí včetně doručenek.
3. Před vlastním projednáním věci se soud zabýval samotnou povahou žalobou napadených rozhodnutí, a to v tom smyslu, zda se nejedná o rozhodnutí, která jsou z přezkumné činnosti soudu vyloučena. K přezkoumávání správního rozhodnutí totiž může soud v rámci správního soudnictví přistoupit pouze za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbyvá nic jiného než podanou žalobu jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří § 68 písm. e) s. ř. s. ve vazbě na § 70 téhož zákona, který upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle § 65 a § 66 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřipustný.
5. Dle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.
6. Podle § 70 písm. f) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, jejichž přezkoumání vylučuje zvláštní zákon [pozn. soudu – jedná se o duplicitní ustanovení k § 6 s. ř. s. a především k § 68 písm. e) téhož zákona].
7. Podle § 3 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře Ministerstvo práce a sociálních věcí může v odůvodněných případech prominout podmínku trvalého pobytu.
8. Dle § 73a zákona o státní sociální podpoře zároveň platí, že jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o prominutí podmínky trvalého pobytu podle § 3 odst. 7 a rozhodnutí o odstranění tvrdosti zákona podle § 30c odst. 3.
9. Z důvodové zprávy k tomuto ustanovení se současně podává, že „rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí o prominutí podmínky trvalého pobytu podle § 3 odst. 7 zákona není rozhodnutím o zákonném nároku žadatele, proto se u něj navrhuje vyloučení možnosti podání odvolání, přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení a soudního přezkumu ve správním soudnictví.“
10. Nutno poté upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 10. 8. 2007, č. j. 4 Ads 54/2006-68, v němž bylo formou právní věty přiléhavě pro nyní posuzovanou věc konstatováno, že „rozhodnutí správního orgánu vydané podle § 3 odst. 3 (pozn. soudu – nyní § 3 odst. 7) zákona o státní sociální podpoře je subsumovaný správní akt. Ustanovení § 73a téhož zákona vylučuje samostatný soudní přezkum takového rozhodnutí, nebrání však jeho přezkumu podle § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Z odůvodnění nadepsaného rozsudku Nejvyššího správního soudu se současně podává, že „samostatný soudní přezkum rozhodnutí vydaných podle § 3 odst. 3 (pozn. soudu – nyní § 3 odst. 7) zákona o státní sociální podpoře, výslovně vyloučený citovaným ustanovením § 73a téhož zákona, rovněž postrádá smysl, neboť ne každé takové rozhodnutí musí nutně vyústit v rozhodnutí o nepřiznání či odnětí dávky státní sociální podpory, resp. v rozhodnutí o povinnosti vrátit přeplatek na takové dávce. Teprve následné rozhodnutí o dávce představuje potenciální zásah do práv účastníka řízení. Ačkoliv je rozhodnutí správního orgánu vydané podle § 3 odst. 3 (pozn. soudu – nyní § 3 odst. 7) zákona o státní sociální podpoře formálně označeno jako rozhodnutí a je vydáváno v samostatném správním řízení, samo o sobě nezasahuje do právní sféry účastníka správního řízení, neboť nezakládá, nemění, neruší, ani závazně neurčuje jeho práva nebo povinnosti, a jeho obsah vnějších účinků nabývá, až je-li pojat do finálního správního aktu, tedy rozhodnutí o přiznání či odnětí dávky státní sociální podpory, případně rozhodnutí o povinnosti vrátit přeplatek na takové dávce. Rozhodnutí vydané podle § 3 odst. 3 (pozn. soudu – nyní § 3 odst. 7) zmíněného zákona je proto podle Nejvyššího správního soudu nutno považovat za subsumovaný správní akt.“
11. V návaznosti na vše shora popsané soud konstatuje, že neshledal žádný důvod se od uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu odchýlit.
12. Napadená rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/90854-916, ze dne 24. 6. 2025, č. j. MPSV-2025/135741-916, a ze dne 24. 7. 2025, č. j. MPSV-2025/155091-916, jsou tudíž dle hodnocení soudu ze soudního přezkumu podle § 70 písm. f) s. ř. s. ve spojení s § 73a zákona o státní sociální podpoře vyloučena, a žaloba je proto podle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

§ 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná. Za této situace tedy soud v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podanou žalobu výrokem I. usnesení odmítl.

13. Pouze pro úplnost soud závěrem doplňuje, že i kdyby (zcela hypoteticky) nebylo napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/90854-916 (doručené žalobkyni téhož dne), vyloučeno ze soudního přezkumu, jak už bylo shora v úplnosti vyloženo, bylo by třeba žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí (až) dne 1. 8. 2025 shledat za opožděnou, neboť by nebyla dodržena zákonem stanovená lhůta dvou měsíců k jejímu podání dle § 72 odst. 1 s. ř. s (poslední den lhůty by připadl na pondělí 16. 6. 2025). Soud by proto i v takovém případě žalobu v dotčené části odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
14. V důsledku odmítnutí předmětné žaloby soud současně dle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. výrokem II. usnesení nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 20. srpna 2025

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.